మంచుతెరలు

– తాడేపల్లి శివరామకృష్ణారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

17

శర్మ, లలితల పెళ్ళికి రెండురోజుల ముందే పాపతో సహా వచ్చాడు సాగర్. ఈసారి హోటల్‌కి కాకుండా సరాసరి ఇంటికే వచ్చాడు. అప్పుడు ఇంట్లో రేఖ లేదు. ఆఫీసుకు వెళ్ళింది. కొడుకును చూసుకుని ఎక్కడలేని ఓపిక తెచ్చుకుంది రాధాదేవి.

రాధాదేవిని చూస్తూ సిగ్గుతో తండ్రి ఒడిలో తలదాచుకుంది మనూ.

రహస్యంగా "ఎవలూ?" అని అడిగింది.

"నానమ్మనే! ఇటు రా దగ్గరకు" పిలిచింది రాధాదేవి.

"అక్కలో నాన్నమ్మ ఉందిగా. మళ్ళీ ఇంకో" ముద్దులు మూటకడుతున్న మనూను చూసి కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది రాధాదేవి.

"అందరికీ ఇదో అలవాటైపోయింది. మాట్లాడితే కళ్ళల్లో నీళ్ళు వచ్చేస్తాయి. ఇప్పుడేమైంది అమ్మా! త్వరలోనే అంతా సర్దుకుంటుంది" తల్లి ఇచ్చిన కాఫీ తాగాడు.

"పాలు తాగుతావురా చిట్టితల్లీ?" అడిగింది రాధాదేవి.

"అయ్యో! పాలచీచా మల్చిపోయాను బామ్మ మల్చిపోయింది ఇవ్వటం" ఇప్పుడెలా అని చూస్తున్న మనూను దగ్గరకు తీసుకుని, "పాలసీసా లేకపోతేనేం. నాకాళ్ళమీద పడుకోబెట్టుకుని పట్టానుగా. రా తల్లీ!"

పాపను లోపలికి తీసుకువెళ్ళింది.

కాళ్ళమీద పడుకుని స్పూన్‌తో పాలు తాగటం కొత్తగా ఉందనిపించింది పాపకు. మళ్ళీ కొడుకు దగ్గరకు వచ్చింది.

"అమ్మా! బడలికగా ఉంది. కాసేపు పడుకుంటాను" అంటూ తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ గదిని ఇప్పుడు రేఖ వాడుకుంటోంది. లోపల అంతా ఆడవాళ్ళ సామాన్లు, చీరలు, లంగాలతో నిండిపోయి ఉండటం చూసి సాగర్ "అమ్మా!" అని పిలిచాడు.

రాధాదేవి రాగానే "ఏమిటమ్మా ఈ గది. ఇందులో అన్నీ ఆడవాళ్ళ వస్తువులే కనబడుతున్నాయి?"

"అవునురా! నువ్వెలాగూ లేవుగా. అందుకని రేఖ వాడుకుంటోంది. అయినా ఈ గది మీ ఇద్దరిదీ కదా!"

ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు. నీరసంగా మంచం మీదున్న బట్టల్ని పక్కకు జరిపి ఒరిగిపోయాడు. తండ్రి పక్కనే పడుకుండిపోయింది మనూ.

వాళ్ళు మంచి నిద్రలో ఉండగా రేఖ వచ్చింది. చెప్పుల స్టాండ్‌లో బూట్లు చూసి సాగర్ వచ్చాడని తెలుసుకున్నది. ఆమె గుండెలు గుబగుబలాడాయి. ఇప్పుడెలా అతన్ని ఫేస్ చేయటం? అతను ఏ గదిలో ఉన్నాడు? తన గదిలోకి వెళ్ళాలా వద్దా? అని సంశయిస్తూ హాల్లో సోఫాలో కూర్చుండిపోయింది.

"అదేమిటి అలా కూర్చుండిపోయావు? ఫ్రెష్ అయివస్తే కాఫీ తాగొచ్చు" కోడలు హాల్లో కూర్చోటం చూసి అంది రాధాదేవి.

నెమ్మదిగా అదురుతున్న గుండెలతో తన రూమ్‌లోకి వెళ్ళింది. అక్కడ మంచం మీద సాగర్ పడుకుని ఉన్నాడు. అతని గుండెలపై మనూ పడుకుని హాయిగా నిద్రపోతుంది. నిశ్చింతగా ఉన్న ఆ పసిపాపను చూస్తూ ఉండిపోయింది. అంతలోనే తేరుకుని చప్పుడు కాకుండా బాత్‌రూంలో దూరింది. ముఖం కడుక్కుని, బయటకు వచ్చి చీర మళ్ళీ తీసుకెళ్ళింది. బాత్‌రూములోనే చీర మార్చుకుని వచ్చింది. నెమ్మదిగా డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ దగ్గరకు నడిచి అద్దంలో చూసుకుంటూ పౌడర్ రాసుకుంది. బొట్టు పెట్టుకుంది. ఇటు తిరగబోయింది.

"మలి నాకో" అన్న మాటలకు ఉలిక్కిపడి మాట వినిపించిన వైపు తిరిగింది.

నిద్రలేచిన పాప తండ్రి పక్కనే కూర్చుని రేఖను చూస్తూ అడిగింది. పాపను నవ్వుతూ దగ్గరకు రమ్మని పిలిచింది. కొత్తలేదేమో పాపకు. మంచం మీదనుండి దూకి రేఖవైపు పరిగెత్తుకు వచ్చింది. పాపను బాత్‌రూమ్‌కు తీసుకెళ్ళి టాయ్‌లెట్ పనులు పూర్తిచేయించి సబ్బుతో నెమ్మదిగా ముఖం కడిగి టవల్‌తో శుభ్రంగా తుడిచింది. తరువాత పౌడర్ అద్ది, తిలకంతో బొట్టుపెట్టింది.

"తిలకం ఎందుకు? బొత్తుబిల్ల లేదా?"

"చిన్నపిల్లలకు తిలకమే బాగుంటుంది. కావాలంటే అద్దంలో చూడు"

తరువాత పాప డ్రస్ మారుద్దామని సూట్‌కేసు కోసం వెతికింది.

"నా డ్లస్ కోసమా? అది కారులోనే ఉండిపోయిందిగా. నాన్న తీసుకులాలేదు" పాపను తీసుకుని బయటకు వచ్చింది.

వాళ్ళిద్దర్నీ చూసి "సిసింద్రీ కూడా లేచిందే" అంటున్న రాధాదేవిని చూస్తూ "నా పేలు చిచింద్లీకాదు. మను" పేరుకూడా తెలియదా అన్నట్టు ముఖం పెట్టింది.

ఆ మాటలకు ఇద్దరూ నవ్వేశారు. సరిగ్గా అదే సమయంలో ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టిన నారాయణరావు. "ఏమిటీ అత్తాకోడళ్ళు నవ్వేసుకుంటున్నారు? అంత నవ్వు వచ్చేదేమున్నదబ్బా!"

"మీ మనవరాలి మాటలకు నవ్వుకాక మరేమొస్తుంది?" అప్పుడు చూశాడు రేఖ చేతుల్లో ఉన్న మనూను.

"అరెరే ఎవరీ చిట్టితల్లీ! ఎవరురా నువ్వు..? "

"ముందు నువ్వెలివో చెప్పు?" నిలదీసింది.

"అయ్యో నేనెవరో తెలియదా? మీ నాన్నమ్మ చెప్పలేదా?"

"ఉహూఁ చెప్పలేదు. ఇంతకీ ఎవలు నువ్వు?"

"నేనా.. నేను తాతయ్యను"

"ఎంతమంది తాతయ్యలు?"

దానికి ఏం జవాబు చెప్పాలో తెలియలేదు వాళ్ళెవరికీ.

"మలి నువ్వో?" తననే అడుగుతుండటంలో ఉలిక్కిపడింది రేఖ.

"నేను.. నేను.. ఆంటీని" ఏం చెప్పాలో తెలియక అనేసింది. ఈలోగా మనూని ఎత్తుకుని నారాయణరావు లోపలికి నడిచాడు. ఆయన రిఫ్రెష్ అయి వచ్చాక రేఖకు, ఆయనకు కాఫీ తెచ్చిచ్చింది.

"అయ్యో మీరు తేవటమెందుకు? నేను వచ్చేదాన్నిగా" నొచ్చుకుంటూ అన్నది.

"అంతేలే. నన్ను మర్చిపోయాలు అందలూ. నాకు పాలు తేలేదు"

దాని ముద్దుమాటలతో ఆ రోజు ఎలా గడిచిపోయిందో తెలియలేదెవరికీ. రాత్రి అవుతున్న కొద్దీ రేఖకు దిగులుపుట్టుకొస్తోంది. సాయంత్రం అంతా హాల్లోను, వంటగదిలోను తచ్చట్లాడింది.

పొద్దుగూకింది. అప్పటివరకు సాగర్ ఎదుటపడకుండా అతను అటుంటే ఈమె ఇటుండేది. ఇటుంటే అటు వెళ్ళేది. మధ్యలో పాప ఉండటంతో సాగర్ టైమంతా పాపతో గడపటంతోనే సరిపోయింది. రాత్రి అందరూ భోజనాలు చేశారు. పేచీ పెట్టకుండా తనకు కావలసినది అడిగి వేయించుకుని తింటున్న పాపను ముద్దుగా చూస్తుండిపోయారు.

నారాయణరావు, రాధాదేవి పడుకోటానికి వెళ్ళిపోయారు. సాగర్, మనూ ఇద్దరూ బెడ్‌రూములోనే ఉండిపోయారు. ఇప్పుడేం చేయాలి... ఎలా ఎక్కడ పడుకోవాలి?

రేఖ ఇంకా హాల్లోనే ఉండటం చూసిన రాధాదేవి "వెళ్ళిపడుకోమ్మా! మళ్ళీ పొద్దున్నే లేవాలి" అని ఆమె బెడ్‌రూములోకి వెళ్ళేవరకూ తనూ అక్కడే ఉండిపోయింది. తను వెళ్ళేవరకు ఆమె కదలదని అర్థమైంది. తప్పనిసరిగా గదిలోకి వెళ్ళింది.

గుమ్మం దగ్గరే కొద్ది నిమిషాలు తలవంచుకుని నిలబడింది. తరువాత నెమ్మదిగా తలెత్తి చూసేసరికి సాగర్ సోఫాలో పడుకుని ఉన్నాడు. తలకింద దిండు కూడా లేదు. నెమ్మదిగా నడిచి బెడ్ దగ్గరకు వచ్చింది.

దిండు తీసుకుని సోఫా దగ్గరకు నడిచి అతనికి నిద్రాభంగం కలగకుండా నెమ్మదిగా తలెత్తి అతని తలకింద దిండుపెట్టింది. పాప ఎక్కడా అని వెతికింది. మంచం మీద పడుకుని ఉంది. చిన్నగా నిట్టూర్చి తనూ మంచం మీద ఒరిగిపోయింది.

సాగర్ నిద్రపోవటంలేదు. ఆమె చేసిన పని అతనికి తెలుసు. కానీ ఏమీ తెలియనట్టు నిద్ర నటించాడు. తాను మేలుకున్నట్టు తెలిస్తే ఆమె రిలాక్స్‌డ్‌గా నిద్రపోలేదనుకున్నాడు. ఏవేవో ఆలోచనలతో పడుకున్న రేఖకు ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియలేదు.

"ఎంతసేపు పలుకుంటావు? ఇంతసేపు పలుకోకూడదు. లే..లే" అని పాప లేపటంతో లేచి వాచ్‌వంక చూసింది. ఎనిమిదిగంటలు. బాప్‌రే అనుకుంటూ హడావుడిగా లేచింది.

"పెద్దవాళ్ళు సూర్యుడు లాకముందే లేవాలట. నాన్న చెప్పాలు" అంది.

"హాయ్ గుడ్‌మార్నింగ్" పాపకు చెప్పింది.

"లేతుగా లేవతం గుడ్‌మార్నింగ్‌లు చెప్పతం. బాగుంది నీ పని"

పాపను దగ్గరకు తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకుంది.

"ముందు బ్లష్ చేసుకులా" నవ్వుకుంటూ బాత్‌రూమ్ వైపు అడుగులు వేసింది.

అప్పటికే పాపకు స్నానం చేయించి బట్టలు వేశాడు సాగర్. జడవేయాలి. ఆంటీచేత వేయించుకోమన్నాడు. బాత్‌రూమ్ వైపు నడుస్తున్న రేఖకు ఎదురుగా బాత్‌రూములో నుంచి స్నానం చేసి వస్తున్న సాగర్ కనిపించాడు. అంతే. గబుక్కున వెనక్కి తిరిగి వచ్చి మంచంపై కూర్చుండిపోయింది.

అద్దం ముందు నిలబడి తలదువ్వుకుంటూ అద్దంలో నుండి ఆమెను చూస్తూ "బాగున్నావా రేఖా!" అని అడిగాడు.

"ఊఁ" అంది.

"ఏమితీ నీ పేరు లేఖానా! మలి చెప్పలేదే" పాప కల్పించుకుని అడిగింది.

"తప్పమ్మా! పెద్దవాళ్ళను పేరు పెట్టి పిలవకూడదు" చెప్పాడు సాగర్.

అలాగే అన్నట్టు తలూపింది. అతను సూట్‌కేస్‌లో నుంచి డ్రస్ తీసుకుని ఎక్కడ వేసుకోవాలో అర్థంగాక చూస్తుండిపోయాడు. అది గమనించి రేఖ బాత్‌రూములోకి దూరింది. ఆమె వచ్చేసరికి అతను తయారయ్యాడు. ఇంతవరకు అతన్ని కోటులో చూడలేదు రేఖ. ఇప్పుడు కోటు, టై కట్టుకుని హుందాగా కనబడుతున్నాడు.

ఇంత అందమైన వాడికి హృదయం కూడా అందంగా ఉంటే ఎంత బాగుండేది. తన దురదృష్టం కాకపోతే! అతనెంత దుర్మార్గుడైనా తమ ఇద్దరికీ ముడిపెట్టాడు భగవంతుడు. ఇక తప్పించుకునే అవకాశం లేదు. తప్పదు భరించక.

ఆమె ఆలోచనల్లో ఆమె ఉంటే "ఆఫీసులో మంచి పేరు తెచ్చుకున్నావట. పనిలో పడితే టైము కూడా చూసుకోవటం లేదట. అంతా నిన్నే కలవరిస్తారట. గుడ్ అండ్ కంగ్రాట్స్ ఆల్సో" అభినందించాడు.

ఆమె "థాంక్స్" అన్నది. ఆమె మాటలకు అతను నవ్వాడు.

"చూశావా? కలవక కలవక కలుసుకున్నాం. భార్యాభర్తలమైనా అలా లేదు మన బంధం. ఏదో మొక్కుబడిగా నేను అడుగుతున్నాను. నువ్వూ అంతే మొక్కుబడిగా చెబుతున్నావు. ప్రపంచంలో ఏ భార్యతోనూ భర్త ఇలా ముభావంగా మాట్లాడడు. మన దురదృష్టం. ఏం చేస్తాం?" అతని మాటలు పొడిగా ఉన్నాయి. అందులో ఏ భావంలేదు.

"ఎన్నాళ్ళుంటారు?" మొదటిసారిగా ఆమె నోటిలోంచి వచ్చిన మాటకు షాక్ తిన్నాడు.

అతను షాక్ తిన్నాడని గ్రహించింది. అతన్ని చూడగానే మళ్ళీ తనలో అణుచుకున్న ఆగ్రహం పెల్లుబుకువస్తోందని తెలుసుకుంది.

"అహఁ నేనా ఉద్దేశంతో అడగలేదు. ఏదో క్యాజువల్‌గా అడిగానంతే!"

"నువ్వే ఉద్దేశంతో అడిగినా నాపై సదుద్దేశం లేదని అర్థమైంది. ఇంకా నాపై కోపం పోయిందేమో అనుకుని ఎంతో ఆశతో వచ్చాను. నువ్వు మారావనుకున్నాను. కానీ, నువ్వు మారలేదని, నీ అతిశయం తగ్గలేదని అర్థమైంది. ఎక్కువరోజులుండనులే. భయపడకు. శర్మ, లలితల పెళ్ళి అయిపోగానే వెళ్ళిపోతాను. అసలు హోటల్‌లోనే దిగేవాడిని. నువ్వు ఎంతో మారావని, ఇదివరకు రేఖవు కాదని శర్మ మరీమరీ చెబితే నిజమేనని నమ్మి వచ్చాను. నీకు ఇబ్బంది అనిపిస్తే హోటల్‌కు మారిపోతానులే" నిర్వేదంతో అతని నోటినుండి వచ్చిన మాటలు ఆమెకు నోటమాట రాకుండా చేశాయి.

ఛీ.. ఎప్పుడూ ఇంతే! ఒకటి మాట్లాడబోయి మరొకటి మాట్లాడుతుంది తాను. ఎదుటి వ్యక్తికి ఆ మాటల పదును తెలుస్తుందిగానీ విసిరే తనకు ఎలా తెలుస్తుంది? ఎదుటి వ్యక్తిని కించపరిచే నోటి దురుసు తనకు తగ్గదా? అందరితోనూ ఎంతో వినయంగా, విన్రమతతో నడుచుకుంటున్న తాను ఇతని ముందు ఎందుకు ఇలా మొరటుగా మాట్లాడుతోంది? నిజంగా లౌక్యం తెలియదు తనకు. ఎదుటి వ్యక్తి బాధపడతాడని తెలిసీ మారలేకపోతోంది.

అతను విసురుగా పాపను ఎత్తుకుని నడిచాడు. రెండు నిమిషాల్లో గుమ్మం దాటేవాడే.!

తేరుకుంది రేఖ.

"ఒక్కమాట.."

అతను ఆగాడు వెనక్కి తిరిగిచూడలేదు.

"ఒక్క నిమిషం లోపలికి వచ్చి కూర్చోండి"

ఏం చెబుతుందో చూద్దామని వచ్చి సోఫాలో ఆమెకు దూరంగా కూర్చున్నాడు.

"క్షమించండి. నాకు మాట్లాడటం సరిగ్గా రాదు. అనుకోకుండా ఒక్కొక్కసారి విసురుగా వచ్చేస్తాయి మాటలు. అందుకని ఏమీ అనుకోకండి. ఇందాక కూడా ఏదో క్యాజువల్‌గానే అడిగాను. అందులో పెడర్థం ఏమీలేదు. అయినా ఇది మీ ఇల్లు. మీ ఇంటికి మీరెప్పుడైనా రావచ్చు వెళ్ళొచ్చు. అడగటానికి నేనెవర్ని? మీరు ఏ హోటల్‌లోనూ దిగాల్సిన పనిలేదు. నన్ను చూసి ఇంటికి రాకుండా ఉండనక్కర్లేదు"

అయిపోయిందా అన్నట్టు చూశాడు.

"మాట్లాడటం రాదంటూనే మనిషిని గాయపరిచేలా మాట్లాడటం నీకే చెల్లుతుంది. నీలా రాళ్ళు విసిరేలా మాట్లాడటం నాకు రాదు. నేను పెరిగిన వాతావరణం అటువంటిది. ఏం చేయను చెప్పు. చేయని తప్పుకి ఇంతవరకు శిక్ష అనుభవించాను" అతని కళ్ళలో నీళ్ళు చూసి బెంబేలు పడింది పాప.

బేలగా తననే చూస్తున్న పాపను గమనించి తలపక్కకు తిప్పుకున్నాడు. అపురూపమన్నట్టు పాపను గుండెకు హత్తుకున్నాడు. తండ్రి అలా హత్తుకోవటం చూసి పాప ధైర్యం తెచ్చుకుంది.

"మనసుల్ని గాయపరచటం తెలిసిన మీకు మాటలతో గాయపరచటం తెలియదని నాకూ తెలుసు. మాటలతో గాయపరిచే నన్ను చూసి అంతా నాదే తప్పనుకుంటారుగానీ మనసుల్తో ఆడుకునే మిమ్మల్ని ఎవరూ తప్పుపట్టరు. ఎంతైనా పురుషాధిక్యం కదా! ఎన్ని ఉపన్యాసాలు ఇచ్చినా, విన్నా మగవాడికి చెప్పుకింద తేలులా ఆడది మెలగాలనే సమాజం చెబుతుంది. అందుకు మగాడిగా మీరు చేసిన తప్పుల్ని ఎంచేందుకు ముందుకు రాదు. అదే ఆడది చిన్నపొరపాటు చేసినా అదో మహాపాపంగా ప్రతి ఒక్కరికీ కనబడుతుంది"

"అదే నేనేం తప్పు చేశాను. ఏం పాపం చేశానో చెబితే తెలుసుకుని సరిచేసుకునే ప్రయత్నం చేస్తాను. అంతేగానీ నువ్వు తప్పుచేశావు, నువ్వు పాపం చేశావంటూ నిందలు వేస్తే నాకెలా తెలుస్తుంది? తప్పుచేసినట్లు నీ దగ్గర స్పష్టమైన సాక్ష్యాలు, రుజువులు ఉంటే చూపించు. అవి నిజమైతే నీకాళ్ళ మీద పడి పదిమంది ముందూ క్షమాపణ అడుగుతాను. అంతేగానీ నువ్వేదో ఊహించుకుని, నీ మనసులో ఏదో భ్రమపడి ఇతరుల్ని నిందించటం తగని పని. మన పంతాలతో పెద్దల్ని నవ్వులపాలు చేయటం మూర్ఖత్వం. ఇకనైనా తెలివితెచ్చుకుని సరైన మార్గాన్ని ఎంచుకో. ఇంతకు మించి నిన్నేమీ కోరను" పాపను ఎత్తుకుని వెళ్తున్న అతన్ని చూస్తుండిపోయింది.

మరుసటిరోజు అతని తాతయ్య, బామ్మ పెళ్ళికి వచ్చారు. వారు వచ్చిన దగ్గరనుండి పాప వదలటం లేదు. పాపను వాళ్ళకు వదిలేసి ఇంట్లో ఉండటం తగ్గించేశాడు సాగర్. ఎంతసేపూ స్నేహితుల ఇళ్ళల్లోను, వాళ్ళతోనే గడపటం మొదలుపెట్టాడు. ఇంటికి రావటం కూడా అరుదుగానే ఉండేది.

ఇంటికి ఎందుకు రావటం లేదని ఎవరైనా అడిగితే చిరునవ్వే సమాధానమయ్యేది. అతను ఎందుకు రావటం లేదో రేఖ ఊహించింది. తాను అడిగినందుకే అతను రావటం లేదని ఆమె గ్రహించింది.

తాను అలా అడగటంలో తప్పులేదు కదా! అడిగి తప్పుచేసిందా? ఏ తప్పూ చేయకపోతే ఎందుకు తప్పించుకు తిరుగుతాడు? తప్పుచేసినవాడెవడూ తప్పుచేశానని అంగీకరించడు.

"ఏ తప్పూ చేయకపోతే మరిపాప ఎవరిపిల్ల? అతని కూతురు కాకపోతే అంత ప్రేమగా ఎందుకు చూసుకుంటాడు? కాళ్ళు కిందపెడితేనే అపురూపం అన్నట్లు ఎందుకుంటాడు? ఊహించుకుంటేనే అతని స్త్రీలోలత్వానికి జుగుప్స కలుగుతోంది ఇన్ని తప్పులు చేసి కూడా అంత నిర్భీతిగా ఎలా తిరగ్గలుగుతున్నాడు. ఇవాళ కాకపోయినా రేపయినా తప్పులు బయట పడకపోవు. అప్పుడు తెలుస్తుంది ఫలితం ఎలావుంటుందో, ఇవాళ వెనకే తిరుగుతున్న వారంతా అప్పుడు అసహ్యించుకుంటుంటే తెలుస్తుంది జీవితంలో చేసిన తప్పుల పర్యవసానం ఏమిటో? అతని కారణంగా తాను పూర్తిగా తెలుసుకోగలుతారు? అప్పటివరకు అందరికీ తానొక రాక్షసిగానే కనబడుతుంది. చేజేతులా జీవితాన్ని నాశనం చేసుకున్న పాతకిలాగానే అగుపడుతుంది'

ఆమె ఆలోచనలు ఇలా సాగుతున్నాయి.

తాను చేసిన దానిలో తప్పులేదని ఇద్దరూ ఎవరికి వారే భీష్మించుకు కూర్చోవటం వారిమధ్య దూరాన్ని మరింత పెంచింది.

మాట్లాడుకోవటానికి దుర్భేధ్యమైన గోడలు అడ్డుగా నిలిస్తే సహజంగానే నిజాలు బయటపడవు. ఎక్కడైతే వదులుకోలేని భేషిజాలు, కోపతాపాలు ఉంటాయో అక్కడ మనుషుల్ని విడదీసే ఇనుపతెరలు ప్రత్యక్షమవుతాయి. విచక్షణ కోల్పోయి అహం అడ్డుగా నిలుస్తుంది. రాజీమార్గాలన్నీ మూసుకుపోతాయి. సరిగ్గా ఇప్పుడు వీరిద్దరి విషయంలో అదే జరిగింది. నువ్వు తప్పుచేశావంటే నువ్వు చేశావని వాదించుకోవటమేగానీ ఎవరే తప్పు చేశారో కూర్చుని మాట్లాడుకుంటే అసలు సమస్యే ఉండేదికాదు. ఎదుటి వ్యక్తే తప్పుచేశాడనే భావనే వారిద్దర్నీ చెరోదారి ఎంచుకునేలా చేసింది.

శర్మ, లలిత పెళ్ళి ఘనంగా జరిగింది. ఊరిలోని అనేకమంది పారిశ్రామికవేత్తలు వచ్చారు. ముఖ్యంగా సాగర్ వచ్చినట్లు తెలుసుకున్న మిత్రులంతా ప్రత్యేకంగా వచ్చారు. అంతకుముందు సాగర్ వ్యవహారశైలికి, ఇప్పటి సాగర్‌కి మధ్య ఉన్న తేడా గమనించి ఎవరికి వారు ఖిన్నులయ్యారు. ఎప్పుడూ సరదాగా మాట్లాడే సాగర్ ఇప్పుడు నిండుకుండలా గంభీరంగా ఉండటం వారిని బాధించింది. మనూను తన కూతురుగా అందరికీ పరిచయం చేశాడు. పెళ్ళిపీటల మీద కూర్చున్న శర్మ, లలితలను చూసి ముద్దుముద్దుగా ఏదో మాట్లాడుతున్న మనూని ముద్దులాడని వారు లేరు.

పెళ్ళికి వచ్చిన స్నేహితులందర్నీ చూసి పలకరించాడు శర్మ.

పక్కనే ఉన్న ఒకరిని పిలిచి "ఆ భాస్కర్‌గాడు వచ్చినట్టున్నాడు. సింగ్ సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు. మొహమాటస్తుడు. ఆ షాని తనకిష్టమైనవి తినటానికి కూడా బద్ధకిస్తాడు. పోయి వాళ్ళకు కాఫీ టిఫిన్లు చూడు" అని పురమాయించాడు శర్మ.

అతను వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళేలోపే శర్మ మాటలు విన్న మనూ పరిగెత్తుకుంటూ వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళి "ఒలేయ్ సింగూ, భాస్కలూ టిఫిన్లు చేశాలా" అంటూ ఆరా తీయటంతో స్నేహితులకు ముద్దువేసింది. ఒక్కసారి అందరూ కలిసి మనూను ఎత్తుకునేందుకు ప్రయత్నించారు.

అంతమంది ఒక్కసారిగా తనను ఎత్తుకునేందుకు ప్రయత్నించటంతో బెదరాల్సిందిపోయి, "ఉందండి. ఒక్కలొక్కలేలండి" అంటున్న మనూను వదిలిపెట్టలేకపోయారు.

"ఒరేయ్! నీ కూతుర్ని మాకిచ్చేయరా! మేం తీసుకెళ్తాం" అంటూ ఒకటే ముద్దు.

"అమ్మో నేనులాను. నాకు నాన్నా కావాలి" ఖచ్చితంగా అంటున్న మనూ బుగ్గలు సాగదీశారంతా.

"ఒలేయ్ వదలండిలా బుగ్గలు నొప్పెలుతున్నాయ్" అంటూ పక్కనే సాగర్ దగ్గరకు పరుగుతీసింది.

"సాగర్ నీకింత చలాకీ కూతురున్నదని మాకు చెప్పలేదేరా? దీంతో ఆడుకోవటానికైనా వారానికోసారి వస్తూండేవాళ్ళం. ఇక్కడున్న నాలుగురోజులు మరిచిపోకుండా దాన్ని తీసుకురా! నిజంగా చిన్నపిల్లల ముద్దుముద్దు మాటలు మనసుకు ప్రశాంతత, హాయి ఇస్తాయనటంలో వాస్తవం ఇప్పుడు మాకు తెలిసింది" అందరూ సాగర్ ఈడువాళ్ళే. పాతికేళ్ళవాళ్ళే.

"నిజంగా ఇది నీ దగ్గర ఉంది కాబట్టే నువ్వింత త్వరగా మనుషుల్లోకి రాగలిగావు. నిన్ను మళ్ళీ ప్రపంచంలోకి తీసుకురావటంలో దీని ప్రమేయం ఎంతో ఉందనిపిస్తోంది. నువ్వు మానసికంగా పూర్తిగా స్వస్థుడవయ్యే వరకు దీన్ని వదిలిపెట్టకు. ఒక్కక్షణంలో ఇంతమందిని నిలబెట్టేసింది. ఇది సామాన్యురాలు కాదురా!" అన్నారంతా.

"ఇంటికి వెళ్ళగానే పెద్దమ్మతో చెప్పి దిష్టి తీయించరా. మా దిష్టే తగిలేటట్టున్నది" వారంటున్న మాటలు నవ్వుతూ వింటున్నాడు సాగర్.

అప్పుడు ఎక్కడలేని సిగ్గు ముంచుకొచ్చిందేమో నాన్న గుండెల్లో ముఖం దాచుకుంది.

"పాలు తాగావా మనూ?" చిన్నగా అడిగాడు సాగర్. తాగలేదన్నట్టు తల అడ్డంగా ఊపింది.

"అదేమిటి. ఇంతసేపు పాలు తాగకుండా ఉండటం బ్యాడ్ పద తాగిస్తాను"

"అందలూ అందలికీ కాపీలిచ్చేవాల్లేగానీ నా పాల గులించి ఎవలూ పట్టించుకోలేదు" ఫిర్యాదు చేసింది.

"ఇప్పుడే వస్తానా పాపకు పాలుపట్టించి"

అతడు వెళ్ళిన తరువాత అందరూ సాగర్‌పై సానుభూతి మాటలే ఎక్కువగా మాట్లాడుకున్నారు.

అలా పాపను తీసుకుని వెళ్తున్న సాగర్‌కు రేఖ ఎదురైంది.

"ఆంతీ! ఓ ఆంతీ! నాకు పాలు తెచ్చి ఇత్తావా?" అని మనూ అడగటం సాగర్ గొంతులో పచ్చివెలక్కాయ పడ్డట్టయింది.

తనే అడిగించానని రేఖ అనుకుంటుందేమోనని అతని అనుమానం.

రేఖ అదేమీ పట్టించుకోకుండా "ఇటురా! ఇప్పిస్తాను" అని సాగర్ చేతుల్లోనుండి పాపను తీసుకుని అతణ్ణే చూసింది. ఏదో అపురూపమైన వస్తువు దూరమవుతున్నట్టుంది అతని ముఖం. పాపను వంటవాళ్ళ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళి గ్లాసులో పాలుపోయించుకుని స్పూన్‌తో బయటకు వచ్చింది.

అక్కడ రెండు బెంచీలు జాయింట్ చేసి ఉండటం చూసి ఆ బెంచీలపై కూర్చుని పాపను తన కాళ్ళపై పడుకోబెట్టుకుంది. స్పూన్‌తో కొద్దికొద్దిగా పాలు తాగించసాగింది. పాపకూడా ఆకలి మీద ఉందేమో పాలు మెదలకుండా తాగేసింది.

"ఆంతీ పొద్దున నువ్వూ, నాన్న ఎంతుకు పోత్తాలుకున్నాలూ?" హఠాత్తుగా పాప అడగటంలో ఏం జవాబు చెప్పాలో తెలియక "ఆ సంగతి మీ నాన్ననే అడగకపోయావా?" అన్నది.

"అడిగాను. ఆంతీకి కోపం వచ్చే పనిచేశానని చెప్పాలు. అప్పులేమో అలా చేయొచ్చా అని నాన్నను అలిచాను."

అమ్మో ఇదో సిసింద్రీ. చిచ్చుబుడ్డిలాంటి దీని దగ్గర జాగ్రత్తగా ఉండాలి. అన్నీ పరిశీలిస్తుంది. వయసుకు మించిన మాటలు అనుకుంది రేఖ.

"అయినా ఇకనుండు నువ్వు పాలు ఇలా సీసాతోను, స్పూనుతోనూ తాగకూడదు. గ్లాస్‌తో తాగే అలవాటు చేసుకోవాలి. గుడ్‌గరల్స్ అంతా అలాగే తాగుతారు. మరి నువ్వు గుడ్ కదా!" అని చెప్పింది. అందుకు పాప తలూపింది.

అంతలో "పాలు తాగావా అమ్మలూ" అంటూ సాగర్ వచ్చాడు. తండ్రిని చూడగానే అతని దగ్గరకు దూకింది. పాపను ఎత్తుకుని "థాంక్స్" చెప్పాడు. పాపతో "ఆంటీకి థాంక్స్ చెప్పు" అని చెప్పాడు. పాప అలాగే అన్నట్లు కిందకు దిగి రేఖ చెయ్యి తీసుకుని అరచేతిని ముద్దుపెట్టుకుంది. ఆమె చర్యకు ఇద్దరూ విస్తుపోయారు.

అతనికేం అన్నీ మరిచిపోవటానికి పాప ఉన్నది. దాని ముద్దుముద్దు మాటలతో గతాన్ని మరిచి మానసిక ప్రశాంతతను పొందవచ్చు. తనకే ఈ జన్మకు ఆ భాగ్యం కలగదు. బతికినంతకాలం ఇలా మానసిక శాంతి లేకుండా చూసేవారి కోసం నవ్వు నటిస్తూ మోడులా గడిపేయక తప్పదు. ఎవరి అదృష్టానికి ఎవరు కర్తలు?

18

శర్మ పెళ్ళయిన తరువాత కొన్నాళ్ళుండాలనుకున్నాడు. తాతయ్య, బామ్మ ఆ రోజే వెళ్ళిపోయారు. పాపను వదలలేక వదలలేక వెళ్తున్న వాళ్ళను చూసి పాప అదృష్టవంతురాలనుకుంది రాధాదేవి. తల్లిదండ్రులు మరీ మరీ చెప్పటంతో తానుండిపోయాడు సాగర్.

తాతయ్య వాళ్ళు వెళ్ళిన తరువాత పాపను ఎక్కువగా ఇంట్లోనే వదిలివెళ్ళటం మొదలెట్టాడు సాగర్. తనతోపాటు ఊరికే ఊరుమీద తిప్పటమెందుకని, పాపకు అలసట ఎక్కువవుతుందని అతని ఆలోచన. దాంతో పాపభారం రాధాదేవి మీద పడింది. ఎంత పనివాళ్ళున్నా రోజంతా ఇంటిపనితో సతమతమయ్యే అత్తగారికి పాపభారం లేకుండా చూసేందుకు తను ఇంట్లో ఉన్నప్పుడు పాప పనులు రేఖే చూసేది.

తాను ఆఫీసుకు తయారయ్యేసరికే పాపకు స్నానం చేయించటం, దానికి ఇష్టమైనట్టుగా బొట్టూకాటుక పెట్టటం, దానికి నచ్చిన డ్రస్ వేయటం అన్నీ తనపైనే వేసుకునేది. పొద్దున లేవగానే పాలుపట్టే పనికూడా తనే తీసుకుంది. పాలు పట్టటం కొద్దిగా లేటయితే పాప ఊరుకునేదికాదు.

"ఎవలూ నన్ను చూలటంలేదు. ఎవలికీ నా ఆకలి తెలియదు" అంటూ "ఆంతీ..ఆంతీ" అని పిలిచేది.

దాని ముద్దుమాటలు విందామన్న కుతూహలంతో పలికేది కాదు రేఖ. "నిన్నే.. ఓయ్ లేఖా! లేఖా" అని విసుగ్గా పిలవటంతో తప్పనిసరిగా పలిఖేది.

"మీలంతా కాపీలు తాగాలు. నా సంగతేంతి?" గారాబంగా అడిగేది. అడిగేతీరు, దాని ముఖమూ చూసి నవ్వుకుంటూ దగ్గరకు లాక్కునేది.

దాని గొంతు ఒక్క క్షణం వినకపోతే రాధాదేవికే కాదు, రేఖకు కూడా తోచేదికాదు.

నారాయణరావు చదువుకునే రోజుల్లో ఆయన స్నేహితుడొకరు టేబుల్ గడియారం ప్రజెంటు చేశాడు. అదంటే నారాయణరావుకు ప్రాణం. రోజుకు ఒకసారైనా దాన్ని చూడకపోతే ఆయన మనసు ఊరుకునేది కాదు. దాన్ని బెడ్ పక్కనే ఉన్న టీపాయ్ మీద పెట్టుకునేవాడు. ఎవరూ దాన్ని ముట్టుకునే సాహసం చేసేవారు కాదు. ఒకవేళ ఏ పనివాడైనా దాన్ని తుడిచేందుకు పట్టుకున్నా యజమానికి అది ఎంత ప్రీతికరమైనదో తెలుసు కాబట్టి జాగ్రత్తగా తీసినచోటే పెట్టేవాడు. ఉండాల్సిన చోట కనబడకపోయినా, దాన్ని ఎవరైనా ముట్టుకున్నా ఇక ఆ రోజు ఇంట్లో యుద్ధమే. మళ్ళీ ఆ గడియారం కనబడేవరకు నారాయణరావు మామూలు మనిషి అయ్యేవాడు కాదు.

ఒకసారి నారాయణరావు లేని టైములో ఆ గదిలోకి రాధాదేవి కోసం పాపవచ్చింది. పరిగెత్తుకుంటూ రావటం వల్ల టీపాయ్ మీద పడిపోయింది. "అయ్యో! అయ్యో!" దాన్ని పట్టుకునేందుకు రాధాదేవి ముందుకు ఉరికింది. పాపను వెతుక్కుంటూ వెనకే వచ్చింది రేఖ. ఈలోగా టీపాయ్ మీద పాపపడిపోవటం, ఆ అదురుకు టీపాయ్ మీద ఉన్న వస్తువులన్నీ కిందకు పడిపోవటం ఒకదాని తరువాత మరొకటి జరిగిపోయాయి. అన్ని వస్తువులతోపాటు ఆ గడియారం కూడా కిందపడిపోయి ముక్కలు ముక్కలైంది. అలా కావటం చూసిన మనూ బెంబేలు పడింది. పెద్దగా ఏడుపు లంకించుకుంది. దాని ఏడుపుకు కిందపడిన వస్తువుల్ని ఏరాలన్న సంగతి కూడా అత్తాకోడళ్ళు పట్టించుకోలేదు. మనూను ఇద్దరూ ఒకేసారి దగ్గరకు తీసుకున్నారు. అత్తగారికి మనూను అందించి టీపాయ్ మీదనుంచి పడిపోయిన వస్తువులు ఏరే పనిలో పడింది. మామగారు ప్రాణసమానంగా చూసుకునే గడియార్మ పగిలిపోవటం రేఖ గమనించింద్ది. అత్తగారివైపు చూసింది భయంభయంగా.

అప్పుడు గమనించింది రాధాదేవి. "అయ్యో! మీ మామగారికి అపురూపమైనదా గడియారం. ఇప్పుడు ఇంటికొస్తే ఎలా?" అనుకుంటుండగానే రానేవచ్చాడు నారాయణరావు.

గదిలోకి రాగనే ఆయన చూపు ముందుగా టీపాయ్ మీదకే వెళ్తుంది.

గడియారం పగిలిపోయి ఉండటం చూసిన కోపంతో ఆయన ముఖం ఎర్రబారింది.

"ఎవరు చేశారీపని? ఆ వస్తువు విలువ ఇంట్లో అందరికీ తెలుసుకదా! జాగ్రత్తగా ఉండక్కర్లేదా? ఒక్కరికీ బాధ్యతలేకుండా పోతోంది" ఆయన అరుపులకు మనో మరీ బెంబేలెత్తిపోయి ఏడుపు లంకించుకుంది.

పాప ఏడుపు వినగానే ఆయన కోపం చప్పున చల్లారిపోయింది.

నిన్ను కాదురా నాన్నా! ఈ బొమ్మను పగలగొట్టిన వారిని. భయంవద్దు. నిన్నుకాదులే" మనవరాల్ని సముదాయిస్తూ అన్నారు.

"ఎవరు పగలగొట్టారో కూడా మీ మనవరాలినే అడగండి" రాధాదేవి నవ్వు దాచుకుంటూ చెప్పింది.

మనూను దగ్గరకు తీసుకుని "నాన్నా! ఎవరు పగలగొట్టారు. నానమ్మ పగలగొట్టిందా?"

"కాదు. కాదు" తల అడ్డంగా తిప్పింది.

"మరి ఎవరు?"

"నేను పలిగెత్తుకు వచ్చి ఆపుకోలేక బల్లమీద పడిపోయాను. ఆ బొమ్మ కింద పడి పగిలిపోయింది" ముద్దుముద్దుగా అంటున్న మనవరాలిని మరింత దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

ఇంకేమంటాడు? ఏమన్నా అనటానికి పాప ఇప్పటికే బెదిరిపోయింది. తానే తగ్గటం మంచిదనుకున్నాడు.

"పోతే పోయిందిలే ఒట్టి బొమ్మేగా. మళ్ళీ కొత్తది కొనుక్కుందాంలే!"

ఆయన మాటలకు పకపకా నవ్వేసింది రాధాదేవి. ముసిముసిగా నవ్వింది రేఖ.

"ఇవాళ మేము లేచిన వేళ మంచిదైంది. పిల్ల పగలగొట్టింది కాబట్టి సరిపోయిందిగానీ. లేకపోతేనా! మనవరాలంటే అంత అబ్బురమెందుకో?"

అంటున్న రాధాదేవిని చూసి నవ్వాడు నారాయణరావు.

"మలే తాతయ్యా! మలే. నేను పెద్దదాన్నయ్యాక ఇతువంతిదే ఇంకోతి కొనిపెల్తాలే" ఇక ఒక్కరూ ఆపుకోలేకపోయారు. ఒకరికి మరొకరు మనూను ఎత్తుకునేందుకు పోటీపడ్డారు. అదే సమయంలో వాళ్ళను వెతుక్కుంటూ వచ్చిన సాగర్ కూడా నవ్వేశాడు.

"ఇవాళ నిజంగా పండగేరా! మీ నాన్నగారి కోపాన్ని ఒక్కక్షణంలో పోగొట్టగలిగిన మేధావి మనింట్లో ఉంది. అయినా ఎంతసేపూ స్నేహితులు, పార్టీలని తిరగటమేనా? లేకపోతే పాపను తీసుకుని ఏదైనా చూపించేదుందా?"

"ఏం చూపించాలమ్మా! దాని ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పటం ఎవరివల్లాకాదు. అది మాట్లాడుతుంటే అంతా నోరెళ్ళబెట్టాల్సిందే" నవ్వుతూ అన్నాడు.

"జూకి తీసుకెళ్ళు. ఆ జంతువుల్ని చూసి ఆనందపడుతుంది. ఏం రేఖా వాడికి తోచకపోతే నువ్వన్నా చెప్పవచ్చు కదా!" రేఖను చూస్తూ అనటంతో రేఖ గతుక్కుమంది.

"లేపు వెల్తాం ఆంతీ.. జూకి..జూ అంతే ఏమిటి?"

"అమ్మా నీ నోటినుండి మాట వచ్చిన రెండు క్షణాలు కాలేదు. అప్పుడే మొదలైంది క్వశ్చన్‌ల తుఫాను" సాగర్ నవ్వుతూ కూతుర్ని దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

"నాన్నా! లేపు జూకి వెల్దామా?"

"అలాగే! కానీ పొద్దున్నే నువ్వు తయారవ్వాలి. లేటు చేయకూడదు"

ఇంతలో శరం వచ్చాడు.

"మా బంగారం ఎక్కడికో బయలుదేరతానంటోందే" అని నవ్వుతూ పాపను తీసుకున్నాడు.

శర్మ వెనకే వచ్చిన లలిత "అయితే నేనూ వస్తాను."

"లేపు జీకి పోతున్నాం. మరి చల్మ లాలా"

"నువ్వు రమ్మంటే శర్మా వస్తారు. నేనూ వస్తాను."

"మలి ఆంతీనో" రేఖను చూపిస్తూ అంది.

"ఆంటీ కూడా వస్తుంది. ఏం రేఖా? రేపు ఆఫీసుకు డుమ్మా కొట్టేయ్" లలిత అంది.

"అమ్మో. నాకు రేపు పేషీట్లు తయారవవలసిన రోజు" ఎలా తప్పించుకోవాలో తెలియక అన్నది.

"పర్వాలేదులే అమ్మా! ఒక్క రోజులో కొంపలు మునిగేదేమీ లేదు. అయినా పిల్లలతోపాటు మనమూ వెళ్తేనో" నారాయణరావు ప్రపోజల్‌కు అందరూ ఓటేశారు.

"ఇది నిజంగా గడుగ్గాయే అందరి పనీ చెడగొట్టింది" నవ్వుతూ అన్నాడు సాగర్.

"నేను లలితా ఆంటీని, చల్మను, లేఖా ఆంటీనీ లమ్మన్నాను. తాతయ్యను, నానమ్మను లమ్మన్నానా ఏంతి?" తనమీద నెపం వేయటంతో తనదేం లేదన్నట్టుగా అంటున్న మనూను చూస్తుండిపోయారు.

జూలో పాపకు అన్నీ విడమరిచి చెబుతున్నాడు సాగర్.

ఇది కోతి, దీన్ని రామచిలుకంటారు. అదిగో చూడు ఏనుగు. "ఏనుగు ఎక్కుతావా?"

ఎక్కనన్నట్టు చూసింది.

"అదిగో చూడు ఆ గుహలో పులి కూర్చుని ఉంది"

"దాన్ని కొండముచ్చు అంటారు."

కనబడ్తున్న ప్రతి వస్తువును వివరించి చెబుతున్న సాగర్‌ను, తండ్రి మాటను ఆసక్తిగా ఆలకిస్తున్న పాపను చూసి జెలసీ ఫీలయ్యింది రేఖ. తండ్రీ కూతుళ్ళ మధ్య ఉన్న అపురూప అనుబంధం ఆమె మనసులో జెలసీకి కారణమైంది.

"ప్చ్.. తనకీ భాగ్యం లేదుకదా! అది ఈ సాగర్ పుణ్యమే. తాను తల్లికాకుండా చిత్రవధ అనుభవించటానికి కారణమైన ఇతణ్ణి తానెలా క్షమించగలదు?"

పాపకు ప్రతి ఒక్కదాన్ని వివరిస్తున్న సాగర్‌ను చూసి అతని తల్లిదండ్రులు, శర్మ, లలిత మనసుల్లో పాపపట్ల సాగర్‌కున్న అభిమానాన్ని, అతని మనసులో పాప సంపాదించుకున్న స్థానాన్ని గుర్తుంచారు. అతని మనసులో పాప ఒక భాగమైందని గమనించారు. అంతేగానీ వాళ్ళల్లో ఎలాంటీ ఈర్ష్య కలగలేదు.

మన మానసిక పరిస్థితిపైనే ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క అభిప్రాయం ఏర్పడుతుందంటారు. సరిగ్గా ఇక్కడ అదే జరిగింది.

'ఒక పక్క తానింత మానసిక క్షోభను అనుభవిస్తుంటే ఆ తండ్రీకూతుళ్ళు ప్రపంచాన్నే మరిచి విశ్వవిజేతలుగా ఉంటున్నారు. ఈ రెండురోజులనుండి పాప పట్ల కొద్దిగా కలిగిన సానుభూతి. పాప పక్కనే సాగర్‌ను చూస్తుంటే కరిగిపోసాగింది. రేపు ఇది కూడా ఇతరుల ఆనందాన్ని హరించి తండ్రిలాగానే తయారవుతుందేమో! ఎంతైనా ఆ తండ్రి పెంపకంలోనే ఉంటోంది కదా. తండ్రి బుద్ధులు రాకపోతే ఇంకెవరివి వస్తాయి? ఇప్పుడే ఆరిందాలా తడుముకోకుండా మాట్లాడుతోంది. రేపు ఇంకెలా ప్రవర్తిస్తుందో?' ఇక అక్కడ ఉండలేకపోయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments